

Преселенъ въ Горна-Орѣховица около 1860 година. Основното си образование завършилъ въ родния си градъ. Макаръ и останалъ рано сиракъ, Момчиловъ постъпва въ Варненската гимназия, която завършва съ отличенъ успѣхъ презъ 1884 година. Презъ 1885 година при провъзгласяване Съединението между Северна и Южна България, постъпва въ Ученическия доброволчески легионъ и взема участие съ сжщия въ войната съ сърбитѣ въ боеветѣ при Пиротъ.

Следъ свършване на гимназията, постъпва въ Женевския университетъ и изучава медицината; взема докторска титла и се връща въ родината си презъ 1890 година. Предлагатъ му веднага постъ въ София, обаче Д-ръ Момчиловъ, отъ привързаностъ къмъ родния си градъ, отказва и остава на служба въ Горна-Орѣховица до 1895 година. Следъ това билъ е градски лѣкаръ въ Елена до 1898 година и после въ Вратца до 1900 година. Въ 1901 година бива избранъ за народенъ представителъ, а въ последствие Подпредседателъ на Народното събрание, на който постъ остава до 1908 година. Презъ 1911 година е билъ депутатъ въ Великото Народно Събрание. Въ 1912/13 година взема участие въ Балканската война, като лѣкаръ въ 6 полска дивизионна болница.

Отъ 1913—1919 година той бива избранъ отново за народенъ представителъ и подпредседателъ на Народното Събрание.

Въ бурнитѣ години, следъ войната, преследванъ отъ негови политически врагове, тѣй бѣ хвърленъ въ затвора, отъ кждето по липса на каквото и да било престъпление срецу него освободенъ. Съ разбито здраве и огорченъ въ душата си отъ страданията, той се завръща въ Горна-Орѣховица и се отдава отново на служба, съ която бѣ полезенъ на цѣлия градъ.

На 11. II. 1927 г. Д-ръ Момчиловъ внезапно почина отъ разрывъ на сърдцето. Неговата дейностъ, като лѣкаръ и общественикъ, бѣ изпълнена съ едно рѣдко въодушевление. Благъ, добродушенъ и голѣмъ българинъ, той помагаше на мнозина въ нужда и остави добри спомена въ рѣдъ гражданството, което го уважаваше и обичаше до последния часъ.

АТАНАСЪ П. МАНДАДЖИЕВЪ (1860—1908)

Роденъ презъ 1860 година въ гр. Горна-Орѣховица. Първоначалното си образование получава въ родния си градъ и следъ това заминава въ Русия и въ Одеса свършва Кадетския корпусъ, а следъ това постъпва офицеръ въ българската армия. Въ Сръбско-българската война презъ 1885 година той взема живо участие като поручикъ въ една рота и заради показано отличие въ войната билъ произведенъ въ чинъ капитанъ и награденъ съ орденъ за храбростъ.